SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

P. M. DAHL, Managing Editor

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co. Ltd., a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
TELEPHONE: 29 011

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år i förskott	1.50
4 månader i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.50
Helt år till Sverige	3.00
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger	$1.50
Dödsannonser med svart ram och kors	1.50

Förlovningsannonser, önskas. etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 9 September 1926.

UPP TILL VAL!

MÄNNISKOSLÄKTET har alltid haft sina egendomligheter. En av dessa är, att man alltid önskar sig det man icke har, och sedan det erhållits, vansköter man det eller förlorar intresset för detsamma. Enligt vad bibeln berättar gavs åt våra första föräldrar rättighet att begagna sig av allt, som fanns i lustgården, utom frukten av ett visst träd. Denna frukt var dock just det, som urfäderna ansågo sig behöva och därför anammade sig.

Detta mänskliga karaktärsdrag återfinnes även i politiken. Från älsta tider hava nationerna agiterat, kämpat och dött för att erhålla självregering. Män och nationer hava varit förberedda på att uppoffra allt i syfte att erhålla personlig och nationell frihet samt rättigheten att uppsätta och tillämpa egna lagar. En del av världens mest förskräckliga krig hava utkämpats med anledning av denna sak. Den amerikanska revolutionen, frihetskriget, inbördeskriget i Förenta Staterna, den franska revolutionen, kriget i Sydafrika och en mängd andra fejder utgöra bloddrypande bevis för att såväl individer som nationer kämpat till det sista för att erhålla personlig frihet och självstyre.

Nu, när dessa strider utkämpats och seger vunnits i så gott som alla civiliserade länder; nu, när människan äger rätt att medels en fri och hemlig röstsedel själv välja de män, som skola upprätta och upphäva våra lagar, har man på grund av ofta visad liknöjdhet med avseende å begagnandet av dessa privilegier all rätt att fråga, om vi fullt uppskatta dessa våra fördelar. För lång tid kämpade kvinnorna för rösträtt. Huru värdera och begagna de sig av denna förmån nu, när den är deras? Människorna hava kämpat och blött för medborgerlig likställighet, och sedan den erhållits, hava de visat sig vara nästan brottsligt liknöjda i fråga om att göra bruk av densamma.

Här i Canada har det vid varje val visat sig, att en stor del av landets röstberättigade invånare uraktlåta att infinna sig vid valurnorna. En del göra bruk av rösträtten i händelse någon mer intresserad på ett eller annat sätt för dem till och från valplatsen. Jämförelsevis få äro de, som, utan att stimuleras därtill av andra, begagna sig av den makt, som följer med röstsedeln.

Den 14 september skola Canadas röstberättigade invånare bestämma, vilka som skola utgöra deras representanter i vår lagstiftande församling, och därigenom också avgöra, vilken ledare som skall bliva påkallad att bilda regering, samt vilken politik som skall följas i fråga om framtida lagstiftning och andra bestämmelser. Det är varje röstberättigad mans och kvinnas ofrånkomliga plikt att nämnda dag infinna sig vid valurnorna och där avgiva sin röst. Skulle valet i annat fall icke utfalla såsom du önskade, så blir du tvingad att "stoppa pipan i säcken" och anklaga dig själv för din försumlighet.

Intet annat göromål, eller ingen annan plikt är så viktig, som just den att rösta, då valdagen kommer. Det är icke endast Canadas framtida ödesriktning, som då skall bestämmas, det är också med edert liv sammanhängande öden, som skola avgöras. **Då skola de bestämmelser göras, som visserligen äro beslutade om på ett kollektivt sätt, men som dock beröra edert eget liv.**

Tro icke, att ni gör någon uppoffring med att den 14 september åsidosätta några minuter för att gå till valurnan eller för att då bestämma sammansättningen av Canadas parlament för de kommande fem åren. Ni gör rättare en uppoffring, om ni förfelar att fullgöra edra plikter som canadensisk medborgare. En permanent förlust av dessa privilegier skall säkerligen betraktas med sorg, för att inte säga vrede, och om vår rösträtt skall komma till sitt fulla värde, måste vi naturligtvis göra bruk av densamma. Därför: **Upp till val den 14 september!**

VÄSTERNS UPPGIFT DEN 14 SEPTEMBER.

SEPTEMBER månad är i allmänhet en mycket brådskande sådan för västerns farmare. Varje dags arbete är då av stor betydelse för jordbrukaren, och varje timme spelar en stor roll i fråga om skördens inbärgande. Vid förlidet års federalval uraktlåto tusentals farmare i prärieprovinserna att rösta; de trodde sig nämligen vara alltför upptagna med tröskning och transportering av säd för att kunna åsidosätta en eller två timmar i och för fullgörandet av sina medborgerliga plikter. Vid instundande val komma våra farmare att, mer än vad som var fallet förliden oktober, vara sysselsatta med skördearbetet. Men den jordbrukare, som tror, att han icke har tid att gå till valurnan, och att han därigenom skulle förlora några dollars, den jordbrukaren "silar mygg och sväljer kameler." Den förlust, han gör genom att för en eller ett par timmar lämna skördemaskinerna, är helt obetydlig i jämförelse med den förlust han åsamkar sig, i händelse konservativerna skulle genom västerns försumlighet att mangrannt rösta komma till makten.

Den för handen varande valkampanjen omfattar politiska spörsmål, som västerns invånare måste söka att definitivt avgöra. Folket i västra Canada äro vitalt intresserade i dessa frågor, därför att de äro oskiljaktigt sammanbundna med landets framtida utveckling och välmåga.

Först och främst kommer då tariffrågan. Nittio procent av västerns invånare veta, att en hög tariff icke är förmånlig för västerns grundnäring, nämligen jordbruket. Mr. Meighen förordar högre tullar, och han erhåller sitt största understöd från de intressen, som äro i favör av desamma. Under sådana omständigheter är det för oss, som bygga och bo i västra Canada, en oavvislig plikt att utan något som helst vankelmod visa, att vi äro avgjort emot Meighens höga skyddstullar. Änskönt våra farmare skulle förlora ett par timamrs värdefull arbetstid genom att infinna sig vid den plats, där hans röst skall rekorderas, torde han icke kunna använda två timmar till bättre förtjänst och förmån för sig själv.

Crow's Nest Pass-överenskommelsen, som Mr. Meighen hotar att upphäva, så snart han erhållit majoritet i underhuset, betyder en årlig besparing på i genomsnitt icke mindre än tjugufem miljoner dollars för västerns farmare. Crow's Nest-taxan betyder med andra ord en genomsnittlig besparing av $40 på varje vagnslast vete, som skeppas från västra Canada. Denna fraktaxa är baserad på ett kontrakt, som ingåtts mellan järnvägarna och Canadas regering. Mr. Meighen har därför icke alls någon som helst rättighet att uppträda som kontraktsbrytare, och västerns befolkning måste på ett klart och bestämt sätt upplysa honom därom den 14 september. Vi hava icke råd att kasta bort $25,000,000 årligen blott och bart för att få en konservativ regering.

För Manitoba, Saskatchewan och en stor del av Alberta är Hudson Bay järnvägen av nästan livsviktig betydelse. Ingen kan med klarhet säga, vilken ställning Mr. Meighen själv intar till detta projekt. Ett är dock säkert, att större delen av hans regering, inberäknat finansminister Bennet, järnvägsminister Black samt statsrådet Cahan, tillika med 90 procent av konservativerna i östern, äro fientligt stämda mot detta företag. Västra Canada bedrar sig självt, om det tror, att Meighen skall fullborda Hudson Bay järnvagen. Å andra sidan hava vi tydliga bevis för att det liberala partiet såväl som progressiverna äro fast beslutna om att fullborda denna järnväg så fort som möjligt. Hava vi råd att gå förlustiga om Hudson Bay banan? Om icke, rösta då för dem, som äro villiga att understödja Mackenzie King.

Dessa frågor betyda ingenting mer eller mindre än dollars och cents för västra Canada och kunna anses som rättmätiga krav från folket i västern. Det är därför tydligt, att prärierna invånare skola göra en nästan oanad ekonomisk vinst genom att invälja sådana, som understödja den liberale ledaren Mackenzie King. Oenighet eller ett mindre röstantal får icke komma på fråga denna gång. Vi måste nu fälla ett dominerande utslag genom att avlägga största möjliga antal röster på valdagen. Västerns viktigaste uppgift den 14 september är därför att rösta enigt och mangrannt för behållandet av Crow's Nest-överenskommelsen, fullbordandet av Hudson Bay järnvägen och motsätta sig allt vad högre tullar heter. **Fram till seger för Mackenzie King!**

DÅ GILJOTINEN FÖLL.

HON. ARTHUR MEIGHEN har under sin kampanj i västra Canada sökt bortförklara det faktum, att han bär det största ansvaret för giljotinerandet av årets lagstiftningsprogram, och i samband därmed har han sökt kasta skulden på progressiverna genom att påstå, att de voro ansvariga för att fallbilan föll, innan en hel del lagar ratificerats av generalguvernören.

Bl. a. har Meighen tillika med en del andra konservativa ledare påstått, att "Robert Forke, den progressive ledaren, hade lämnat generalguvernören ett memorandum, som avfattats vid en progressiv rådplägning, och som gick ut på att det tredje partiet vore villigt att understödja den nya administrationen til dess, att årets session var avslutad, och det var på detta löfte som Arthur Meighen gick in på att bilda en provisorisk regering."

Denna anklagelse mot progressiverna är utan något som helst berättigande. Något löfte avgavs aldrig av Mr. Forke eller andra medlemmar av det progressiva partiet, och Mr. Meighens tillvägagångssätt att anklaga dessa västerns representanter för löftesbrott är blott och bart humbug, varmed han tror sig kunna rädda sitt eget skinn den 14 september, då det gäller för väljarne i landet att bestraffa de personer, som voro ansvariga för att hela den lagstiftande församlingens arbete omintetgjordes.

Själva pratet om att ett "löfte" givits till general-guvernören, sak samma om det var muntligt eller skriftligt, är däraktigt. Generalguvernören hade för det första ingen auktoritet under vilka omständigheter som helst att avfordra sådant löfte eller sådana garantier från något parti. Ett sådant förfaringssätt från generalguvernörens sida skulle vara kränkande för allt vad fri demokratisk regering heter. Och vi för vår del äro förvissade om att vicekonungen aldrig avfordrat några sådana garantier.

När Mr. Forke erhöll sin inbjudan att konferera med generalguvernören, beslutade progressiverna att förfara på sätt, som de ansågo vara lämpligast under omständigheterna. De önskade se åtminstone något av sessionens arbete räddat från förgängelsen, och i den resolution, som avfattades vid den progressiva rådplägningen, hette det, att de ämnade understödja den nya regeringen. Det var ett frivilligt uttal rörande deras ställning och icke något som helst löfte. De voro städse fria att handla annorlunda, skulle omständigheterna så fordra.

Detta uttal gjordes av progressiverna den 29 juni, eller dagen efter det att Mackenzie King resignerat och Mr. Meighen mottagit inbjudan att bilda regering. Mr. Forkes besök hos generalguvernören ägde således rum **efter** det att Mr. Meighen avlagt ämbetseden. Att därför försöka påskina, att den konservative ledaren åtagit sig uppdraget att bilda regering blott och bart på löfte från progressiverna om att dessa skulle understödja honom, är ett fräckt försök av Mr. Meighen att skjuta skulden på någon annan. Mr. Meighen visste mycket väl, att han kommenderade en minoritet i underhuset. Detta betydde dock föga för honom, då han såg ett tillfälle att komma till makten som premiärminister, och han frågade icke efter, om han kunde förfoga över majoritetens understöd. Ett nederlag för honom i underhuset betydde parlamentets upplösning, och det var just detta han önskade sig, under föreställning, att han genom nya val skulle kunna tillvälla sig en lättvindig seger vid valurnorna. Det var endast efter sammanbrottet av Meighens "skuggregering," som konservativerna kommo på idén att skjuta skulden på det progressiva lägret, och de ha sedan dess fasthållit vid sina påståenden trots det, att generalguvernören därmed satts i en ganska ofördelaktig dager, ty nämnda påstående har på ett oskiljaktigt sätt indragit vicekonungen i landets politik, och man skulle, om nu historien vore sann, kunna anklaga Lord Byng för den allra grövsta partiskhet i fråga om politik. Historien är dock, dess bättre, helt enkelt en lögn. För den olycka — om det nu kan kallas så — som träffade den beryktade konservativa "skuggregeringen", för giljotinerandet av årets lagstiftningsprogram, för det ovanliga spektakel vi nu få bevittna i samband med att en olaglig regering utbetalar en miljon dollars dagligen ur landets kassa, och för alla andra brott mot landets författning kan skulden endast falla på en person, och det är Rt. Hon. Arthur Meighen. Det gäller därför att på valdagen låta honom veta, att sådant icke kan tolereras i Canada.

Sanningen om tullskandalen.

(Forts. fr. sid. 1.)

de liberala för oärlighet i styrelsen, pekar på vissa oregelbundenheter, som aktuellt pågått inom tulldepartementet och säger: "Se, Canadas folk, vilka ulvar i fårakläder Ni litat på. Och se på mig vilken ängel med äkta vingar jag är". (Mr. Meighen avslutar ej sin argumentering med att nämna namnet på de ulvar, som sitta med honom i regeringen, ulvar, som lagt av fårahuden och öppet framträtt såsom samhällets och folkets fiender. Vi behöva endast nämna namnen Robt. Rogers, W. A. Black och Geo. B. Jones för att giva tre typiska exempel på de änglar Gabriel själv omgiver sig med.) Mr. Meighen säger vidare: "Tänk på jakten 'Margaret', tänk på Moses Assiz, tänk på barken Tremblay, och döm sedan om ej Lapointe, Bolvin och hela liberala regeringen vore ohederliga människor. Mr. Meighen, hade dock oturen att behöva sitta på samma plattform som Mr. Doucet, när denne slungade ut anklagelsen mot Canadas förre justitieminister, Mr. Lapointe, att han tillsammans med Hon. George Bovin, den nu avlidne tullministern, kryssat med jakten Margaret på äventyr, som vore allt för nedriga att öppet och ärligt talas om. Men Mr. Lapointe fordrade emellertid upprättelse och påyrkade en undersökning av fallet 'Margaret'. Högste domaren för provinsen Quebecs högsta domstol blev utsedd att undersöka 'Margaret'. Och vad tror man han fann ut? Jo, att Mr. Douce's anklagelser voro absolut innehållslösa, att de voro lögn alltigenom. Mr. Doucet bad då att få höras av kommissionen, som undersökte tulldepartementets affärer. Han stod där såsom ett levande vittnesbörd om falskhetens förgänglighet och sanningens slutliga triumf. Vanärad, skymfad, stämplad med lögnmärkets glödjärn kom han ut från förhandlingsrummet, en förlorad man, kanske ej en olycklig man, åtminstone ej beklagad av en canadensisk man eller kvinna. Hon. Lapointe och Hon. Boivin hade tagit en tur på 'Margaret' med sina familjer, men Doucet hade berättat en annan historia. I full ärbarhet hade de f. d. ministrarna gjort en expeditionstur med jakten 'Margaret', som länge stått till förfogande av medlemmar av regeringen. Det lustiga i hela kråksången är att Mr. Meighen under sin tid som premiär också gjorde en tripp på 'Margaret', men ingen liberal man stod upp och anklagade Mr. Meighen för ett omoraliskt och vanhedrande uppträdande. Mr. Meighen tycker ej om, att man nämner hans tripp på Margaret'. Men låtom oss tala öppet därom, ty vi påstå att varken Mr. Meighen eller någon annan av de andra herrarna begingo någon synd därvid. Synden rann upp i Mr. Docets illfundiga hjärna och har nu avlivats tillsammans med hans politiska karriär.

Låtom oss nu vända oss till Moses Assiz. Stackars Moses blev tagen på bar gärning när han sökte muta en tulltjänsteman att släppa en koffert, fylld med värdefullt gods, genom tullen. Tulltjänstemannen var ärlig, men en konservativ medlem av parlamentet blandade sig in i saken, sökande lindring i Moses straff, som bland annat löd på tre månaders fängelse. Hon. George Boivin hade just utnämnts till tullminister, då detta fall lades framför honom. Han undersökte saken och fann att intet skäl fanns varför Moses ej skulle åka in. Men den konservativa vännen var envis, och påstod, att om Mr. Boivin vantade med att underskriva domen en tid, han, (den konservativa vännen) skulle kunna bevisa att Moses var en finfin karl. Mr. Boivin ville ej döma någon man till tre månaders fängelse, om något skäl fanns, som kunde kasta tvivel på hans skuld. Han väntade en tid och det är för denna väntan han blivit grymt kriticerad. Dock, goda läsare, långt innan denna sak blev upptagen för kriticism, hade Hon. George Boivin tröttnat att vänta, och han hade underskrivit Moses dom, och Moses fick avtjäna sitt straff. Mr. Stevens anföll Mr. Boivin hänsynslöst för att vara lindrig mot smugglarna. Domen själva, goda läsare. Var Mr. Boivin skyldig till oärlighet, och sov han på sin post? Alla dessa skymfer, som Hon. Boivin hade att smälta, togo så hårt på hans nerver att hans hälsa nedbröts. En sjukdom, som under normala förhållanden ej skulle tagit hans liv, verkade på hans nedsatta krafter med sådan styrka att den unge, lovande statsmannen, som var ett mönster av ärlighet och duglighet, fick läggas i en för tidig grav. Denna grav grävdes av Mr. Meighen och hans smutskastande hantlangare.

Hur var det med barken Tremblay? Mr. Boivin blev kriticerad därför att han sålde en spritlast som beslagtagits ombord på 'Tremblay' för 36 c. per gallon. Sanningen är den, att intet högre bud givits och liknande sprit hade förut sålts till 35 c. per gallon av regeringen, som Mr. Meighen ledde under en tid, då priserna i allmänhet voro högre. Vidare hade Mr. Boivin utbjudit lasten för salu åt Quebecs spritkommission till ett högre pris än ovannämnda, men kommissionen ville ej acceptera lasten alls, ej till något pris, ty varan var underhaltig. Så mycket om barken Tremblay, goda läsare. Kan något skäl finnas i detta fall att fråntaga Hon. George Boivin och hans medministrar ära och medborgerligt förtroende?

Men starka skäl finnas för höjandet av Hon. George Boivin och hans medministrar till skyarna och lika starka skäl finnas för att kasta Mr. Meighen och hans hantlangare ned i den grop de grävt åt andra. Ty Mr. King och hans regering började de undersökningar, på vilka Mr. Meighen anfaller dem. Mr. Meighens intresse i tulldepartementet återerar sig från den 2 februari, 1926. Mr. Kings intresse däri daterar sig från hösten 1924. Vid denna tid uppvaktades Mr. King av en deputation av framstående affärsmän i Ontario, som påpekade, att smugglarna ställde till stor skada för deras affärsrörelser. De utbådo sig regeringens hjälp att bekämpa smugglarna. Mr. King lovade att göra allt, som stod i hans makt och han gick i förbindelse med Hon. Jaques Bureau, som då var tullminister. Mr. Bureau tog genast saken under behandling och kom överens med The Commercial Protective Association, ett sällskap, medlemmar av vilket uppvaktat Mr. King som ovan nämnts, att låna till dem en detektiv, som var grundligen insatt i alla frågor hörande samman med tulldepartementet. Han gick till finansminister Robb och fick av honom låna inspektör Duncan av finansdepartementet, en man av gedignaste kvaliteter. Mr. Duncan fick i uppdrag att intimt samarbete med The Commercial Protective Association i äfidamål att om möjligt avslöja de oregelmässigheter, som man misstänkte pågingo inom tulldepartementet, och vidare att söka utforska de metoder smugglarna använde sig av. Så förträfflig tjänst gav Mr. Duncan att regeringen blev gratulerad för sin insats för smugglingsotygets utrotande. Men Mr. King och hans regering gingo ännu längre. I samförstånd med the Commercial Protective Association regeringens lagexperter uppdrogo ett förslag för nya tullagar, som enligt föreningens enhälliga uppfattning borde utrota 90 procent av det onda. Regeringen framlade dessa lagar under sessionen av parlamentet 1925 OCH DE BLEVO ANTAGNA AV DEN LIBERALA MAJORITETEN I UNDERHUSET. NÄSTAN ALLA KONSERVATIVA PARLAMENTSLEDAMÖTER RÖSTADE EMOT DESSA LAGAR, SOM VORO RIKTADE MOT SMUGGLARNA, OCH DE FLESTA RÖSTADE EMOT DEM, EMEDAN DE PÅSTODO ATT LAGARNA VORO ALLTFÖR HÅRDA. Om någon betvivlar detta kan han eller hon slå upp Hansard och läsa för sig själva. Nu kritisera de konservativa Mr. King och hans regering för deras brist på intresse för smugglingsotygets bekämpande. D å kritiserades samma män för deras alltför hårda ställning emot samma otyg.

Ej nog därmed. Efter valen förra året (Hon. George Boivin hade utnämnts till tullminister just före valen) tog Mr. Boivin på allvar hand om utredningen i tulldepartementet på egen hand. Han skickade inspektör Duncan till Montreal för att undersöka förhållandena där. Rykten gingo att högste tulltjänstemannen där, en M. Bissaillon, var i maskopi med smugglarna. Men Mr. Boivin ansåg att Bissaillon icke kunde straffas endast på rykten utan att det fordrades bevis. Därför sände han Mr. Duncan till Montreal. Efter tio dagar återvände inspektör Duncan med en rapport, som så kompromitterade Bissaillon att Mr. Boivin SAMMA DAG underskrev en order om hans avskedande, och han befallde Duncan att genast resa till Montreal, taga Bissaillons kontor i besittning och beslagtaga alla papper som funnos där. Mr. Duncan gjorde som han blivit befalld, Bissaillon blev avskedad, alla hans papper beslagtagna och DESSA PAPPER ÄRO GRUNDVALEN FÖR DEN UNDERSÖKNING, SOM PÅGICK FÖR FEM MÅNADER I PARLAMENTET EFTERFÖLJANDE MR. STEVENS ANKLAGELSER EMOT KING'S REGERING FÖR MASKOPI MED SMUGGLARE. Det låter otroligt att människor äro rent ut sagt så mefistofeliska, att de använda sig av en sak, vilken står till en medmänniskas heder, för att därmed söka förinta och vanära denne? Detta är just vad Mr. Stevens från Vancouver gjorde. En av Mr. Duncans medarbetare var en betald konservativ spion. Under den tid undersökningarna pågingo stod han i ständig telefonförbindelse med Mr. Stevens och gav honom förstahands-underrättelse om de avslöjanden Mr. Boivin gjorde. Mr. Boivins avsikt var naturligtvis att hålla dessa undersökningar så hemliga som möjligt, så att de skyldige ej skulle få tid att undkomma rättvisan. Men vad brydde Mr. Stevens sig om rättvisa och de skyldiges straffande? Han och Mr. Meighen voro ute för att störta Kings regering TILL VARJE PRIS. Och därför samlade Mr. Stevens tillsammans de upplysningar, SOM SMUGGLATS IN TILL HONOM AV EN OÄRLIG DETEKTIV, och började sin nu så sorgligt ryktbara attack mot Hon. George Boivin i underhuset den 2 februari i år.

På fakta, som Mr. Boivin själv samlat för att stoppa smuggling och oärlighet i sitt departement sökte Mr. Meighen tillintetgöra sina politiska motståndare. Ett svartare blad har aldrig tillförne skrivits på en mans politiska syndarregister. Och när Mr. Donoghue yrkade på att undersökningarna skulle utsträckas till Vancouver röstade Mr. Stevens emot detta förslag. Ja, ja, då komme väl undersökningarna allt för nära den egna tröskeln. Mr. Stevens är nu tillsammans med de andra Meighendrabanterna stämplad för all framtid som smutskastare, smugglare och sanningsförvanskare av första rang. Skulle Canadas folk giva honom och de andra ett mandat att styra landets öden? Vad kunna vi då vänta oss av rättvisa och ärlig styrelse?

Varför pågår smuggling? Jo, emedan tullskalan giver smugglaren ett premium på de varor, som han för över gränsen. Ju högre tullskala vi hava desto mera smuggling skola vi hava. Vem tror att Mr. Stevens granna fraser skola kunna ändra den mänskliga naturen? Ej förrän vi hava en mycket låg tullskala skola vi finna en avsevärd minskning i den smugglingstrafik, som försiggår över den tretusen mil långa gränsen mellan Förenta Staterna och Canada. Det skule taga en hel armé att postera hela denna sträcka under nuvarande förhållanden. Under alla förhållanden är det svårare att gripa boven, om man giver honom en varning, som Mr. Stevens gjorde genom att publicera alla avslöjanden och undersökningar. Hon. George Boivin och övriga medlemmar av Kings regering hade anfallit smugglarna på rätta sättet. De hade igångsatt en hemlig undersökning, som lovade de bästa resultat, resultat, som omöjliggjordes då Mr. Stevens, på insmugglade fakta kastade bomben i underhuset, en skräll som gav varning att varenda smugglare från Halifax till Vancouver. Mr. Stevens anser att man kan gripa smugglare med granna tal. Mr. Boivin ansåg, att de borde gripas på bar gärning, med deras egna vapen. Den 14 september skola Canadas folk med röstsedeln avgöra vem som hade rätt. Hon. George Boivin, fallen på sin post, eller Hon. H. H. Stevens, vilande på insmugglade lagrar.

Enligt uppgifter som nått Athen från London, befinner sig överste Plastiras på väg till Grekland för att öppna underhandlingar om att åter installera ex-kung George på den grekiska tronen. Det meddelas att förberedelser gjorts i Jugo-Slavia för den kungliga familjens mottagande. Ex-kung George, som befinner sig i Cromer, England, uttalade sin förvåning då han erhöll dessa meddelanden.

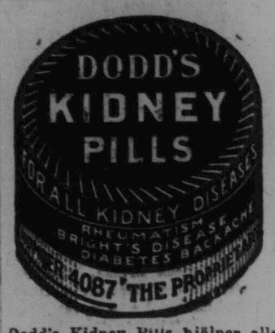

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodd's Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

Norges handelsstatistik för förliden månad visar ganska stor förbättring i ställningen. Införseloverskottet hade nedgått från 51,000,000 kronor i juli 1925, till 5 000,000 kronor för samma månad i år. Utförseln uppgick till 69,000,000 kronor, innefattande 20 000,000 kronor inom trämasseindustrien.

Den oerhörda stigningen i polska aktier, som under Pilsudskis fyra månaders regering bringats upp till 180 procent, tillskrives huvudsakligen den engelska kolstrejken, i det att Polen därigenom kunnat exportera sitt överskott av kol. För att kunna sköta exporten har Polen i dagarna köpt 10,000 fraktvagnar från Czeckoslovakien.

Appellationsrätten i Ungern har nekat begäran om ny rättegång för furst Ludwig Windisch-Graetz och förre polfschefen Radossy, ledaren i komplotten för förfalskning av 30,000,000 franc. Domen på fyra års fängelse, som förut avkunnats i Budapest, kvarstår alltså oförändrad, ävensom för övriga deltagare i komplotten, utom för Gerses och Rabas, vars straff nedsattes med sex månader.

Italiens länge närda förhoppning att intaga Frankrikes ledareställning bland Balkanstaterna syncs ha kommit ett steg närmare efter flera samtal som förts mellan italienska undersekreteraren i utrikesdepartementet, Dino Grandi, och Rumäniens premiärminister, general Averescu, vilka hållit sina sammankomster i Piedmont. Följden torde bli en vänskapstraktat liknande den som nyligen uppgjorts mellan Rumänien, Czecko-Slovakien och Jugoslavien.

Önskas

höra från något fruntimmer som ville antaga plats att förestå ett hem för en farmare som har en flicka hemma, 8 år gammal. För vidare överenskommelse skriv till

C. A. Anderson
Irma, Alta.

SKANDINAVER.

Vid behov av bistånd uti affärer med "gamla landet", arvsutredningar, bankaffärer m. m. hänvänd Eder till oss som hava mångårig erfarenhet uti sådana. Billiga arvoden, snabb expedition och hederligt bemötande i alla uppdrag som givas oss.
Förfrågningar besvaras mot porto.
SVENSKA LAG-BYRÅN,
208 N. Wells St., Room 513,
Chicago, Ill., U. S. A.

24 årig svensk man,

nykter och ordentlig, önskar arbete från först i oktober. Helst hos skandinaver. Vad som helst tages. Svar, med uppgift om arbete och lönetilbud till

C. V. Gustafson
Clairmont, Alta.

Hushållerska önska

på farm i Saskatchewan från den 1 november. Hälst ett äldre fruntimmer utan familj. Måste vara van vid farm och trivas där. Norsk eller svensk. Kan gärna vara nykommare. Skriv vilken lön som önskas.

Engebret Olson
Anerley, Sask.